

Schiller Instituttets dialog med Helga Zepp-LaRouche LaRouches løsning på krigsfaren i Sydvestasien

Ikke korrekturlæst.

Onsdag den 18. oktober 2023

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 18. oktober 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende os dine spørgsmål eller kommentarer, de kan sendes til questions@schillerinstitute.org.

Helga, din advarsel i sidste uge om faren for, at krisen i Sydvestasien kunne eksplodere til en hurtigt voksende fare for verdenskrig, ser desværre ud til at gå i opfyldelse. Raketangrebet på Al-Ahli Baptist Hospital i Gaza i går, som har dræbt hundredvis af mennesker, har givet næring til demonstrationer i alle Israels nabostater. Der har været kommentarer fra mange arabiske regeringer og fra andre regeringer fra hele verden, Den Afrikanske Union og så videre, og alligevel er det store spørgsmål stadig, om Israel vil gå videre med en invasion på landjorden? Tysklands kansler Scholz var den første regeringsleder, der besøgte Israel og gav sin velsignelse til Netanyahus "hævnkrig", som Netanyahu selv kalder det; og så er Joe Biden der i dag og lover ubetinget støtte. Og i går blev Ruslands forsøg på at få en resolution igennem FN, der opfordrede til våbenhvile, skudt ned af USA, ligesom USA har skudt forslag til en diplomatisk løsning i Ukraine ned.

Så du, Helga, har en masse erfaring i denne region. Du

arbejdede meget tæt sammen med din mand Lyndon LaRouche, som var meget vidende og meget indflydelsesrig med sine skrifter og præsentationer om en løsning på denne krise. Hvad er din nuværende vurdering af, hvor det står, og hvad der skal til for at stoppe optrapningen og undgå en krig i fuld skala?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Den samtidige forværring af Ukraine-krisen og krisen i Mellemøsten eller Sydvestasien bør virkelig være en alarm for alle, for hvis vi ikke gør noget for at ændre dynamikken, kan det komme ud af kontrol meget hurtigere og ende i en verdenskrig. Og det er grunden til, at jeg, før jeg går i gang med vurderingerne, vil sige, at vi er nødt til – alle, der ønsker fred og at forhindre en optrapning af denne krise, bør virkelig gå sammen med os om at lægge vores tre forslag på bordet: Det ene er, at vi absolut alle, alle bevægelser, alle mennesker, alle individer rundt om i verden, bør støtte det initiativ, som jeg tror, oprindeligt kom fra Kina, og som derefter blev støttet af Brasilien, af præsident Lula, og jeg tror, at det nu stort set er på dagsordenen: At afholde en øjeblikkelig fredskonference for Sydvestasien for at stoppe krisen gennem forhandlinger. Derefter skal den økonomiske substans inddrages i en sådan konference, hvilket min afdøde mand, Lyndon LaRouche, allerede skrev om i 1975, da han opfordrede til en såkaldt "oaseplan" for Mellemøsten: Det betyder, at man skal skabe masser af nyt vand, nyt ferskvand, få ørkenen til at blomstre for at skabe den form for økonomisk udvikling for alle landene og alle folkene i regionen, som er den absolut nødvendige forudsætning for en fred i Sydvestasien. Og så, for det tredje, at den resolution, der blev vedtaget, faktisk flere gange af FN's Sikkerhedsråd, resolution 242, skal implementeres. Og naturligvis en tostatsløsning – Palæstina skal have en uafhængig stat som en del af denne proces.

Så der er en løsning. Det bør også være indlysende, at Sydvestasien kun er en del af verdenskrisen, fordi det ikke udelukkende er dynamikken i regionen, der virker, men det er

den større kontekst af den geopolitiske konfrontation mellem det såkaldte Vesten, det neoliberale finansielle system, især under ledelse af USA, som ønsker at bevare en dominerende position i verden, og som dybest set har reduceret Europa til en koloni (det er en tragedie, men det er, hvad det er), mod den nye økonomiske verdensorden omkring BRIKS, BRIKS-Plus, det Globale Syd, den Globale Majoritet, hvor det ville være så nemt at løse det, men de besluttede at fastholde konfrontationen. Og den dynamik er den underliggende dynamik, selv i Sydvestasien og naturligvis i Ukraine: Og derfor kan en fredsplan, en fredskonference for Mellempøsten kun være det første springbræt til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hele verden, som skal tage hensyn til sikkerhedsinteresserne for alle, samtlige nationer på planeten.

Og jeg tror, det er noget, jeg virkelig gerne vil starte diskussionen eller tankeprocessen med, for der er dem, der kræver, at man nu helt, fuldstændigt – i Tyskland for eksempel – skal tage Israels parti, at forsvaret af Israel er Tysklands statslige eksistensberettigelse.

Jeg vil gerne minde folk om, at en af de store lærdomme fra Den Westfalske Fred, efter 150 års religionskrig og efter 4 års kedelige forhandlinger, før man nåede frem til en løsning, var erkendelsen af, at en fredsløsning altid kræver, at man tager hensyn til den andens interesser. Og når man på en eller anden måde forsøger at skabe en situation, hvor man siger: "Nej, den ene side har absolut ret," så udelukker man en fred! Forskellen mellem freden i Westfalen og Versailles-traktaten var, at freden i Westfalen skabte grundlaget for fremkomsten af international lov, af folkenes internationale lov. Mens Versailles-traktaten, fordi den ikke tog hensyn til den andens interesser, ikke tog hensyn til den historiske sandhed eller Tysklands eller Kinas interesser, og derfor lagde kimen til det, der kort tid efter skulle blive til Anden Verdenskrig. Og hvis man ønsker at afslutte dette, må man anvende princippet

om den andens interesse.

Så vi sidder på en komplet krudttønde. Jeg kan kun sige, at situationen er superfarlig, fordi det faktisk, at USA nu har sendt de langtrækkende missiler, ATACMS, som straks er blevet karakteriseret af den russiske side som en meget farlig eskalering af krisen, og som vil føre til en direkte konfrontation mellem NATO og Rusland. Så har vi situationen i Sydvestasien, hvor du nævnte muligheden for en israelsk landoffensiv. Det er stadig en meget farlig mulighed, for hvis det sker, vil det blot øge den helt utrolige situation i Gaza til et punkt, hvor den eksploderer – det er jeg sikker på. Ikke i Gaza, fordi folk har meget få midler, men det ville blive en meget ubehagelig og langtrukken konfrontation, fordi Hamas har skabt tunneller og bunkere. Jeg har ikke engang lyst til at forestille mig, hvad der ville ske, hvis det fandt sted. Det ville være et mareridt.

Men jeg har læst, at visse eksperter er ret tøvende over for den mulighed, fordi det kræver en intensiv kamp, og det er ikke sikkert, at de israelske væbnede styrker på nuværende tidspunkt er parate til det, fordi Hamas tydeligvis har været i stand til at forberede sig på noget lignende i meget lang tid; de har en masse tunneler og meget udbyggede forsvarssystemer. Og så ville det naturligvis efterlade flanken til Libanon åben. Men jeg siger ikke, at det ikke vil ske, jeg siger bare, at der er eksperter, der mener, at Israel måske ikke ønsker at gøre det, fordi modreaktionen ville være enorm.

Men på den anden side er muligheden for, at det kan ske, absolut stadig til stede, for det har også været i planerne hos nogle mennesker i lang tid.

Så jeg tror, vi befinder os i en ekstremt farlig situation. Jeg har ikke engang lyst til at tænke på, hvad der sker med de mennesker, der er spærret inde i Gazastriben lige nu. Der er rapporter om, at 600.000 mennesker er flygtet fra nord, men

der er ingen faciliteter, der er ingen mad, intet brændstof, intet vand, ingen medicin; hospitalerne er tomme, eller i dette tilfælde, nu, er et blevet bombet med over 600 døde. Mange veje kan man ikke længere køre på, fordi de er fulde af murbrokker fra bombardementerne. Situationen ved det eneste sted, hvor folk før kunne forlade landet, ved grænsen til Egypten, er lukket. Egypten har tilsyneladende truffet en beslutning om, at de ikke vil acceptere, at palæstinensiske flygtninge kommer til Egypten: Så situationen for disse mennesker er utrolig – jeg kan slet ikke forestille mig, hvad folk går igennem i sådan en situation!

Nu mener jeg, at alle, der er fornuftige, virkelig må mobilisere alt, hvad vi kan, for at sige, at en diplomatisk løsning, en våbenhvile, forhandlinger, er den eneste vej ud af denne situation, og virkelig må mobilisere for det. Alt andet, alt, hvad der opmuntrer enten den ene eller den anden side til at fortsætte kampen, tror jeg, er en trussel om, at denne sag kommer helt ud af kontrol og fører til en verdenskrig: Og det ville være enden på alt.

SCHLANGER: Helga, som du nævner, er en del af mobiliseringen den nye folder, som Schiller Instituttet har udgivet, og som er et nødopråb under overskriften "Westfalen, ikke Versailles: Verden har brug for en 'oaseplan' i Mellemøsten!" Det er tilgængeligt på Schiller Instituttets hjemmeside, og jeg vil opfordre folk til at læse det og cirkulere det, for det rammer lige ned i kernen af det, I lige diskuterede.

Nu er der kommet en række spørgsmål om situationen i Sydvestasien, men jeg vil gerne have lidt tid til at udvide det til andre områder. Men lad mig starte med kommentarer fra to personer, som har samarbejdet med os i mange år. Den ene er en meget god supporter, men ret demoraliseret, og spurgte: "Er det ikke for sent at insistere på en tostatsløsning for Israel og Palæstina lige nu?" Og så spurgte en anden, mere håbefuldt tilhænger: "Har vi endnu ikke lært, at en voldelig reaktion bare avler mere vold?" Så jeg spekulerer på, om du har

kommentarer til de to spørgsmål?

ZEPP-LAROUCHE: På det andet spørgsmål er svaret naturligvis ja, så længe man bliver ved med at svare på denne hævn, med, selv om det kan være forståeligt, og folk har alle grunde til at sige, at lidelserne blev for meget, du ved, vil enhver fortsættelse af politikker, der er baseret på hævn og had, avle mere af det! Og den eneste måde, hvorpå man kan bryde ud af det, er ved drastisk at anvende princippet fra Den Westfalske Fred: De kom til den konklusion, efter 150 års religionskrig, at hvis de fortsatte, ville der ikke være nogen i live til at nyde sejren, og de kom til den konklusion, at som et udenrigspolitisk princip skal had erstattes af kærlighed.

Anvendt på situationen i Sydvestasien lyder det naturligvis meget langt væk – men det er ikke desto mindre sandt! At kærlighed ikke behøver at være en mærkelig romantisk idé om, hvad kærlighed er. Kærlighed i dette tilfælde ville betyde at skabe de økonomiske betingelser for, at den anden side kan få et anstændigt, tilfredsstillende liv; og fattigdommen i regionen er helt utrolig.

Så Oasis-planen, som blev foreslået af Lyndon LaRouche allerede i 1975, er stadig en ekstremt levedygtig idé. For den siger dybest set, at man er nødt til at skabe infrastrukturen, have landbrug, man er nødt til at gøre ørkenerne grønne. For at gøre ørkenerne grønne, må man producere meget mere ferskvand; og hvordan gør man det? Man gør det ved hjælp af fredelig atomenergi, som er energikilden til afsaltning af enorme mængder havvand, som man kan bruge til at bygge kanaler og overrisle landbruget med osv. Man har grundvandsmagasiner, som er tilgængelige på kort sigt. De bruges allerede i Israel og andre lande i regionen; ionisering af atmosfæren for at forårsage nedbørsmønstre. Alle disse ting kunne anvendes til at ændre situationen fuldstændigt og faktisk få landbrugsudvikling, industriel udvikling, grundlæggende infrastruktur.

Nu, hvor Belt and Road Initiative (BRI) potentielt udvides til hele Sydvestasien, hvilket var planen efter tilnærmelsen mellem Iran og Saudi-Arabien, kan det stadig komme på bordet igen. Selv IMEC, India-Middle East Economic Corridor, som blev annonceret for nylig, og som havde en lille geopolitisk undertone, fordi den var imod BRI – den behøver ikke at være imod BRI! Disse infrastrukturprojekter har en tendens til at vokse ind i hinanden, når først de er udviklet, og de kan være grundlaget for fred for alle.

Så jeg tror, at den idé, at man skal stoppe hadet og erstatte det med kærlighed, og at kærlighed er at gøre det gode for den anden, er den eneste mulighed! Og kloge mennesker på alle sider bliver opfordret til at handle på det grundlag.

Nu til en tostatsløsning: Jeg ved, at det er meget vanskeligt nu. Man har forsøgt at ødelægge den mulighed med alle disse bosættelser, hvilket naturligvis er et kæmpe problem. Men hvis der er en overordnet tilgang, og måske er Mellemosten bare det første skridt, og du har brug for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur: Jeg mener, hvis USA, Rusland og Kina til at begynde med bliver enige, så kan alle problemer løses! Den eneste grund til, at disse regionale problemer ikke kan løses, er, at de er stedfortrædere for den større sammenhæng i det strategiske opgør mellem USA/NATO, Rusland og Kina. Men lige nu er der en helt anden verden, der er ved at opstå, med BRIKS, med tiårsdagen for BRI, som fejres lige nu i Beijing – det er en utrolig succeshistorie, på trods af de vestlige mediers beskedne forsøg på at sige “åh, det er sådan en fiasko”. Den ti år gamle BRI har forvandlet mange lande i verden: De har fuldstændig ændret dynamikken, hvor landene i det Globale Syd for første gang ser muligheden for at overvinde underudvikling. Den ånd kan endda bringes ind i Sydvestasien!

Og det er ikke sådan, at alle i Israel ønsker at fortsætte på konfrontationens vej. Se på verden, der er mange jødiske organisationer rundt om i verden, der demonstrerer, i

Washington og andre steder. Så det er ikke et spørgsmål mellem religioner, det er et spørgsmål mellem de mennesker, der er enige om, at vi absolut må afslutte krigen og overvinde geopolitikken med en fredelig løsning, der tillader overlevelse og velfærd for alle.

SCHLANGER: Helga, jeg tror, du overbeviste en af vores spørgere, som spurgte: "Hvordan undgår vi at falde i en følelsesmæssig modrefleks og opretholder enhed og forhindrer samfund i at gå imod hinanden?" Og så svarer han på sit eget spørgsmål: "Oasis-planen virker som et eksempel."

Her er to spørgsmål, som dybest set er de samme. Et fra Facebook, hvor nogen spørger: "Vil israelerne rejse sig og besejre Netanyahu, så han bliver erstattet af en, der er villig til at søge fred med palæstinenserne?" En anden skrev: "For seks uger siden var der hundredtusinder af israelere på gaden, som protesterede mod Netanyahus såkaldte 'retsreformer'. Afbøjer denne krise al modstand mod ham?"

Så hvad kan du sige om det, der sker i Israel?

ZEPP-LAROUICHE: Den konflikt, som var emnet i lang tid, og hvor folk demonstrerede mod retsreformen, den konflikt er ikke væk. Den er blevet dækket over på grund af den nuværende krise og, efter min mening, den kortsigtede såkaldte "nationale enhedsregering", som inkluderer Benny Gantz, den inkluderer nogle andre; men den inkluderer ikke det største oppositionsparti, for en gangs skyld Yesh Atid. Så jeg tror ikke, det vil holde ret længe, og israelere og jøder over hele verden befinder sig lige nu i en absolut mareridtssituation, men jeg tror, at når eftertænkningen sætter ind, vil ideen om, at vi absolut må finde et højere niveau af fornuft, sætte ind; og i så fald tror jeg heller ikke, at Netanyahus politiske fremtid er en, man kan se frem til, for han har nogle meget personlige grunde til at gøre, som han gør. Og jeg tror, at israelerne vil finde en måde at håndtere det på, når vi har denne overordnede ramme for at løse krisen.

SCHLANGER: Helga, du nævnte situationen i Ukraine, og vi har et spørgsmål fra en, der spurgte om det faktum, at Zelenskyy nu har rapporteret, at amerikanske ATACMS-missiler er blevet leveret til Ukraine, og Zelenskyy siger, at det kan være en game-changer. Biden havde tidligere sagt, at han ikke ville sende dem, og så ser det ud til, at han har gjort det ad bagdøren, meget stille og roligt. Det ser ud til at signalere, at USA ikke giver op, og NATO heller ikke, med hensyn til at bruge stedfortræderkrigen til at skade Rusland alvorligt. Hvad vil du sige til det?

ZEPP-LAROUCHE: Biden kom med denne utrolige bemærkning, det var på "60 Minutes", hvor han sagde, at man er nødt til at (citater) "lægge Putin ned". Jeg mener, for en præsident i et land at sige det om den stærkeste atommagt i verden – jeg mener, jeg vil ikke kommentere på Biden; folk har allerede sagt en masse om det. Men at sige sådan noget! Det er så grænseoverskridende, utroligt! Putin svarede på det, og han var relativt afslappet og generøs omkring det, i betragtning af udtalelsens enorme omfang.

Men desværre ligger der bag alt dette – jeg hader virkelig at sige det – men jeg tror, at der bag alt dette ligger en klar intention om at eskalere situationen – at eskalere situationen betyder, at de ikke accepterer – først og fremmest de vestlige eliter, de reflekterer ikke engang et eneste minut over, at hele krisen er en afspejling af deres egen politik, og der er ingen intention om at reflektere over, at de måske har begået en fejl; Måske var det deres idé om at skabe verdensdominans, en unipolær verden, udvidelse af NATO, omringning af Kina, bygning af 800 militærbaser rundt om i verden og så videre og så videre, at det alt sammen ville give et tilbageslag. Og det tilbageslag er lige nu, og det må ikke stoppes! Ideen om at sætte ånden tilbage i flasken og gå tilbage til en unipolær verden, tror jeg er udelukket. Jeg tror også, at ideen om at vinde konfrontationen med Rusland og Kina er udelukket, og jeg synes, at det var en meget klar demonstration af, at de på

Belt and Road Forum – jeg så det på kinesisk tv – havde en banket aftenen før Belt and Road Forum, og de åbnede en stor dør, og ud af den kom Xi Jinping og Putin sammen. Og det var en klar demonstration af, at forholdet mellem de to lande er en meget dyb, dyb strategisk alliance, og at de to mænd er et voksent politisk venskab, som har udviklet sig over mange år.

Så uanset hvem der tager imod en, nemlig Putin i dette tilfælde, eller Rusland, skal man regne med, at det ikke kun er Rusland, det er også hele det nye arrangement af lande, som nu er blevet BRIKS-Plus – det er de oprindelige BRIKS-lande, plus de seks, der skal blive medlemmer den 1. januar, og 40 lande, der også ønsker at være en del af BRIKS. Så det er størstedelen af verdens befolkning. Og selvom det ikke lyder sandsynligt, bliver jeg ved med at sige, at det er den eneste måde, vi kan komme ud af denne krise på, hvis vi får kræfter i Europa og USA til at sige: “Lad os ændre kurs”: BRI har været en mulighed for alle fra begyndelsen; der er stadig en chance for, at hvis USA og de europæiske lande siger, at vi ønsker at samarbejde med BRI om at udvikle Latinamerika, Asien og Afrika, så vil døren være åben – det er jeg hundrede procent sikker på.

Og hvad ville være så problematisk ved det? Hele fortællingen om de “gode”, demokratierne, mod de “onde”, autokratierne, det er bare en myte! Det er et narrativ – et narrativ er et eventyr. Det er ikke sandheden! Nu bliver det næsten risikabelt at sige det, jeg siger her, men dette vanvid må stoppe, og vi må finde en orden for alle nationer, hvor vi kan leve fredeligt sammen. Og geopolitik er en mental sygdom, som vi må slippe af med.

SCHLANGER: Det er jeg helt enig med dig i!

Nu, Helga, har vi et par spørgsmål om Belt and Road Forum-konferencen i Beijing. Det ene er mere en kommentar fra en person fra Singapore, som sagde: “Den kinesiske regering ser ud til at følge den afdøde legende Lyndon LaRouches ideer om

økonomisk udvikling og infrastruktur med Bælte & Vej Initiativet.” Og han vil gerne have din kommentar til det.

Men det andet spørgsmål er fra en, der tydeligvis prøver at finde ud af det, og som er frustreret. Han sagde: “Hvordan kan Putin, Xi og 140 regeringer deltage, og vi kan ikke finde det i den vestlige presse? Hvor kan vi finde oplysninger om, hvad der foregår i Beijing i forbindelse med denne konference?”

ZEPP-LAROUICHE: Ja, det er virkelig utroligt. Jeg lyttede også til medierne her i Tyskland, og der er den ene rapport efter den anden om, at Belt and Road Initiative er en komplet fiasko, at det bare skaber en gældsfuld for de deltagende lande, og så videre og så videre. Og igen, intet er mere løgn end det, for Bælte & Vej Initiativet, som nu er ti år gammelt, er faktisk det største infrastrukturprojekt i historien. Det har fuldstændig ændret dynamikken! Hvis man er blind for det, er man simpelthen ikke villig til at se kendsgerningerne i øjnene.

Udviklingslandene, i form af den alliancefri bevægelse, har forsøgt at få retfærdighed til at overvinde kolonialismen i et halvt århundrede eller mere. I begyndelsen, måske startende med Bandung-konferencen i 1955, som var mellem Asien og Afrika, var der håb om, at dette kunne realiseres meget hurtigt. Men så viste det sig, at uafhængighedskampene, hvor mange lande vandt uafhængighed, ikke rigtig gav dem reel uafhængighed, fordi IMF's betingelser, for eksempel den manglende adgang til kredit til udvikling, indførelsen af betingelser, som ville tvinge lande til ikke at investere i sundhedsinfrastruktur for at betale gælden – gældsfulden var længe før Kina overhovedet spillede en væsentlig rolle – til IMF, til Verdensbanken. Og mange af disse lande blev viklet ind i en fuldstændig umulig situation.

Mange af deres ledere blev myrdet! Hvis en leder i et udviklingsland for alvor begyndte at kæmpe for sin nation, var der mange episoder, hvor folk blev elimineret! Der er en lang

historie om det.

Men det, som min afdøde mand, Lyndon LaRouche, og de mennesker, der var forbundet med ham i et halvt århundrede, kæmpede for, sker naturligvis nu. Men vi har lavet disse økonomiske udviklingsprogrammer i meget lang tid. Du kan læse dem alle: Gå ind i vores arkiver, og du kan læse historien om det.

Men grunden til, at disse lande i det Globale Syd nu føler sig i stand til rent faktisk at gennemføre det, vi foreslog, er Kina! Fordi du nu har den næststørste økonomi, som meget vel allerede kan være den største, hvad angår købekraft, hvad angår fysisk økonomi, hvad angår værktøjsmaskiner – hvad angår reel fysisk økonomi, er Kina sandsynligvis allerede den største økonomi; og de har forvandlet sig fra et meget fattigt land, du ved, på tidspunktet for kulturrevolutionen var Kinas økonomiske niveau ikke bedre end nogle afrikanske nationer i Sahel-zonen, meget, meget fattige. Men så, især på grund af Deng Xiaopings reform- og åbningspolitik (det er en lang historie), men i de 40 år, der er gået siden, har de skabt det største økonomiske mirakel nogensinde i menneskehedens historie. De løftede 850 millioner af deres egne folk ud af fattigdom og udryddede ekstrem fattigdom ved udgangen af 2020, tror jeg, eller måske 2021. Men den er blevet udryddet gennem en enorm indsats for at nå ud til selv de mest afsidesliggende landområder og tænke over, hvordan hver eneste familie kunne deltage i disse programmer, e-handel for landmænd, produktion, uddannelse, alle mulige måder. Og det eksempel har i høj grad opmuntret landene i Afrika, Latinamerika og Asien til at tro på, at de også kan overvinde deres egen fattigdom. Og det er noget, man ikke kan vende.

Så i stedet for at være fuldstændig hysteriske over det og forsøge at undertrykke det, burde landene i Vesten tænke over, hvorfor de ikke udviklede Afrika, Latinamerika og Asien med samme slags infrastrukturprojekter: bygning af jernbaner, havne, lufthavne, vandveje – det kunne de have gjort i hele

perioden efter Anden Verdenskrig – men det gjorde de ikke.

Så Kina er nu populært blandt disse lande, fordi Kina har noget at tilbyde. Og hvis du har valget mellem enten økonomisk udvikling og udvikling af dine egne ressourcer, hvor du faktisk kan blive et mellemindkomstland på kort til mellemlang sigt, eller bare at være en del af et hangarskib til nogle regionale krige og sikkerhedsopbygning – det er klart, hvorfor disse lande i det Globale Syd foretrækker at arbejde med Rusland og Kina. Og også Rusland, fordi Rusland tilbyder dem en masse engagement, for eksempel i udviklingen af atomenergi. Så det er meget tydeligt, hvorfor landene i det Globale Syd nægter at blive trukket ind i denne konflikt, og hvorfor de nægter at fordømme Rusland, fordi de ved, at denne fortælling ikke er sand, og at den ikke svarer til deres egne erfaringer.

Det er stadig sådan, at vi er nødt til at overbevise USA og de europæiske lande om at stoppe deres modstand og samarbejde, og så kan vi finde en løsning.

SCHLANGER: Helga, vi har et par spørgsmål om den politiske situation i USA, men jeg tror, vi kan udskyde dem til næste uge. Men jeg har et, som jeg tror, du vil finde interessant: Jeg talte ved et arrangement forleden, og en person kom hen til mig og sagde: "Jeg er så glad for at møde en, der kender Lyndon LaRouche. Jeg hørte ham tale for en del år siden, og jeg tænkte: 'Den mand er genial, men han er for filosofisk til at forstå'." Og han sagde: "Men jeg er nu lykkeligt involveret i at forsøge at tænke på den måde selv, men hvordan kan jeg inspirere andre mennesker til at tage så dybe ideer op?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at spørgeren allerede har den rigtige tilgang ved selv at være et filosofisk sind. Hvis vi lever i sådan et kedeligt miljø, hvor, hvis du sammenligner vores nuværende politiske klasse med selv folk i efterkrigstiden – man havde Nehru, man havde Sukarno, man havde de Gaulle, man havde Adenauer, man havde Indira Gandhi, og mange andre. Eller selv i Tyskland, hvis du ser på Franz Josef Strauss, Herbert

Wehner, Helmut Schmidt – det var mennesker, som man måske ikke kunne lide eller var enig med alle sammen, men de var kraftfulde begavelser! De ville virkelig kræve respekt, for selv om de havde forskellige synspunkter, var de tænkere, de var intellektuelle, de var giganter sammenlignet med den nuværende flok politikere! Og på grund af denne bestræbelse på Gleichschaltung, hvor alle aviser kun publicerer den officielle fortælling, bliver man udstødt, hvis man siger noget, der ikke er præcis den foreskrevne datalinje.

Se på, hvad der sker på bogmessen i Frankfurt lige nu, i denne uge: De havde udvalgt en palæstinensisk forfatter, en kvinde, fordi hun havde skrevet en bog, der diskuterede en skæbne for en palæstinenser, der blev kidnappet og til sidst myrdet i begyndelsen af 1950'erne eller deromkring. Det var meningen, at hun skulle have en pris, og nu har de smidt hende ud, hun får ikke prisen, hun får ikke engang et rum til diskussion, fordi det angiveligt ikke passer til den nuværende situation. En anden person, en prismodtager, vovede at sige, at Hamas' angreb er modbydeligt og forfærdeligt, men man er også nødt til at forstå palæstinenserne side – og han blev fuldstændig angrebet!

I dette klima, hvor det minder så meget om, hvad der skete i 1930'erne, hvor Goebbels til sidst triumferede, og i efterkrigstiden sagde den britiske efterretningstjeneste, at de måtte lære at "overgå Göbbels": Og jeg tror, det er præcis, hvad der er ved at ske. Og i et miljø som dette er der brug for borgermod. Hvis du er et filosofisk sind, kan du inspirere folk omkring dig, fordi du ikke tilpasser dig denne forfærdelige middelmådighed! Jeg mener, man kan angribe visse politikere, fordi de er onde, men det, der er endnu mere kvælende, er det faktum, at de er så absolut, forfærdeligt middelmådige! Og i det miljø skal du være et filosofisk sind!

Hav modet til at diskutere store ideer, og diskutér min afdøde mands ideer, for han var en visionær. Han forudså det nuværende kollaps af det finansielle system. Han havde en

vision for, hvordan vi kunne skabe en bedre verden, og det sker lige nu!

Mange gange tænker jeg, om han bare ville være i live til at se, hvad der sker, for det ville være opfyldelsen af det, hele hans liv handlede om. Og han kunne ikke leve til at se det, hvilket på en måde fylder mig med en vis tristhed. Men måske er han et sted, hvor han stadig er i stand til at se, hvad der sker – jeg vil ikke spekulere i det – men jeg tænker: Vær modig! Læs Friedrich Schillers æstetiske breve, hvor han på et tidspunkt diskuterer det spørgsmål: Hvad gør man, når regeringerne er korrupte, og masserne er apatiske? Hvor skal løsningen komme fra? Og jeg tror, at Schiller i det ottende eller niende brev siger, at Athena, da hun kom ned på Jorden, var fuldt bevæbnet, hun var klædt i rustning, og hendes første sætning var: "Vær modig for at være vis." Og jeg synes, det er et rigtig godt råd, og jeg synes, at folk, der har de rigtige idéer og er klar over, hvor farlig situationen er lige nu, bør have civilcourage til at sige deres mening. For alt for mange siger: "Ja, jeg er enig med dig privat, men du skal ikke forvente, at jeg siger noget, for så vil jeg straks blive udstødt af alle mine venner, som alle har tilpasset sig den offentlige fortælling." Så vær snu.

SCHLANGER: [griner] Og et godt sted at starte ville være at tage Schiller Instituttets folder om " Westfalen, ikke Versailles: Verden har brug for en 'oaseplan' i Mellemosten!" og lave lidt research, da Helga har talt om det westfalske princip, hvor det kom fra, hvad der skete med det, og forskellen mellem det og Versailles: Det er et godt udgangspunkt lige nu, for ellers er vi på vej ind i en forfærdelig krise, som der ikke er nogen vej ud af, internt. Man er nødt til at komme ud af den.

Så Helga, tak fordi du var med os i dag, og vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det håber vi!